

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 41.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

μάται ἀμυδρόδωρος, ἵνα μὴ καὶ τῷ
 δογματι ἦσαν παροξείσεως. εἰώθασι
 γὰρ πολλοὶ ἀπὸ τῆς τῆς λεγόμενης
 δόξης τοῖς λεγομένοις ψηφίζεσθαι.

Θεοδώρῳ σχολαστικῷ. μ.

Ὁ μὲν ἀδελφός, ὠθαυμάσει, ὁ σὸς
 ἀπὸ τῶν θαυμάζεται, σὲ δὲ ἀπὸ
 λόγον, ἐκείνος δὲ ὀρθότητα γνώμης,
 σὲ δὲ ἀπὸ δεινότητα γλώττης ἐκεί-
 νος ἀπὸ μετριότητα ἥθους, σὲ δὲ ἀπὸ
 φρεσῶν ὄγκων ἐκείνος ὡς καρπῶ
 ἐρύων, σὲ δὲ ὡς φύλλοις κομῶν. εἰ ποί-
 νω τῆς ἕως ἐχέει, ζήλῳ τὸ ζῆλον ἀ-
 δελφός, ἵνα καὶ ἀμφοῦ ἐδόκιμος εἴης.
 ἔγρη ποσὶ τοῖς ἐκείνος τῆς σῶν, ὅσον
 σὲ τῆς ἐκείνος γρηζεις πλεονεκτε-
 μάται.

Τῷ αὐτῷ. μα.

Θαυμάζοντές σε πρὸς δὲ ὀξύτητα
 ἔθ, ἢ γλώττης δεινότητα, γράφομαι
 ὡς δύσκολον καὶ δυσπρόσιτον καὶ δύσκο-
 λον. δέον γὰρ τοῖς ὑποδεσπείοις
 συγκατένειμα, ἔδῃ τοῖς κρείττοις πα-
 ραγοῦσιν, ἐκείνῳ εἴτα αὐτῷ οὕτως ἔχει,
 μὴ κατὰ βέλτερον τιῶ ἀρίστη παιδεύσιν
 τῆ τῆς γνώμης σκαρότητα ἀλλὰ κίρνα
 τῆ εὐφύια τιῶ εὐδύμια, καὶ τῆ τῆς
 λόγων δεινότητα τιῶ τῆς τῶν ἡμε-
 ρότητα, ἵνα ἐκείνῳ ἐπὶ αὐτοδιδυμοῦ γένοιτο.

Τῷ αὐτῷ. μβ.

Σοφὸν τῷ λόγῳ ἐγὼ γὰρ οἰεῖσθαι μὲν,
 τὸν σαφῶς παροξείσει διωάμειρον τὸ
 νοῦν, ἔτὸν ὑποσφοῖς καὶ ὑψηλαῖς
 λέξεσι, καὶ τὰ σαφῆ ὀπισθιάζονται. ὁ
 μὲν γὰρ τὸ λεληθὲς εἰς φῶς ἀγει. ὁ δὲ
 καὶ τὸ πᾶσι δῆλον, εἰ σκότῳ κατακρύ-
 πται. δὲ ἐκείνος μὲν ἄτε τῆς τῆς ἀ-
 κροατῆς ἀφελείας ἐφείμενος, πολυύ-
 μνητος. αὐτὸς δὲ ἄτε τῆς ἰδίας δόξης
 ὑπερόδωτος ἀγέρας.

dei dogmatibus certamen institueret desi-
 ne: ne alioqui, ut dogma quoque supere-
 tur, in causa sis. Solent enim complures ab
 eorum, qui loquuntur, existimatione, de
 iis, quæ dicuntur, sententiam ferre.

Theodoro Scholastico. 40.

Frater quidem tuus, vir eximie, ob mo-
 res in admiratione est: tu ob sermonem,
 ille ob animi integritatem: tu ob linguæ
 facundiam. Ille ob morum moderationem:
 tu ob verborum fastum ac tumorem. Ille,
 ut fructu scatens: tu, ut foliis abundans.
 Quamobrem si ita est, fratrem tuum imi-
 tare: ut utroque nomine laudem & gloriâ
 consequaris. Neque enim tam tuis ille,
 quam tu ipsius doctibus opus habes.

Eidem. 41.

Quidam te ob ingenij acumen ac dicē-
 di facultatem admirantes, ut contentiosum
 atque ad audiendum difficilem & moro-
 sum accusant. Nam cum ad inferiores te
 demittere debeas, tu contra ne superiori-
 bus quidem ac præstantioribus cedis.
 Quocirca, si res ita se habet, ne eruditio-
 nem eam, quæ in te summa est, per animi
 sinisteritatem atque improbitatem probro
 ac dedecore affice: verum egregiæ indoli
 benignitatem, & eloquentiæ morum sua-
 uitate & facilitate admisce: quod utrinque
 laudē tibi ac nominis celebritatē comites.

Eidem. 42.

Eloquentem ego hunc esse statuerim,
 qui id, quod animo concepit, perspicua o-
 ratione demonstrare potest, non qui do-
 ctissimis & sublimibus verbis, ea etiam que
 clara & dilucida sunt, obscurat. Ille siqui-
 dem, quod latet, in lucem profert: hic, il-
 lud etiam quod omnibus perspicuum est,
 in tenebris occultat. Eoque nomine ille,
 ut qui auditoribus prodesse cupiat, am-
 plissimis laudibus celebratur: hic contra,
 ut qui gloriæ suæ cupiditate flagret, hono-
 ris ac præmij expertus relinquitur.

¶ iij